

Arrest

nr. 294 935 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: Dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VALKENBORG
Rozenstraat 50
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VALKENBORG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 november 2005.

1.2. Verzoeker dient op 4 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 1 februari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 maart 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. Je bent zeventien jaar en geboren in het dorp Aby Khanum, gelegen in het district Chardara van de provincie Kunduz. Je woonde met perioden ook in Kabul waar je familie nog een huis en winkels had. Je ging in Afghanistan nooit naar school of de madrassa. Je hielp in Afghanistan je vader die als automecanicien werkte. Jouw ouders, twee zussen en vier jongere broers, met uitzondering van je broer O., verblijven in Kabul (Arzan Qimat).

Toen je ongeveer twaalf à veertien jaar oud was verhuisde je met je gezin van Kabul weer naar jullie dorp in Chardara, Kunduz. Bij aankomst aan jullie huis in het dorp bleek dat de taliban het huis in een checkpost hadden veranderd. Er was echter nog niemand aanwezig en jullie namen intrek in jullie huis. Drie dagen later kwamen de taliban naar het huis en discussieerden met je grootvader en vader over dat jullie het huis weer dienden te verlaten. Je vader liet de taliban verstaan dat hij niet van plan was hun eisen in te willigen.

Ongeveer één maand voor je definitief vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban naar je huis en namen je mee met hen. Ze brachten je naar het district Dashte Archi waar je met andere jongens aan een checkpost van de taliban moest werken. Na drie dagen zat het werk aan de checkpost erop en de taliban brachten je terug naar huis in Chardara. Ongeveer tien tot twaalf dagen later gingen jij en je neef G.R. naar de moskee in je regio toen de taliban jullie weer meenamen. Opnieuw moest je samen met andere jongens helpen om een checkpost voor de taliban in Dashte Archi op te bouwen. Na vijf dagen namen de taliban alle jongens mee naar de madrassa om een Dastar Bande-ceremonie (afstudeerceremonie) bij te wonen. Het was druk tijdens de ceremonie en jij, je neef en nog twee andere jongens zetten het op een lopen. Jij en je neef trokken naar de provinciehoofdstad Kunduz waar jullie terecht konden in het huis van een oom van je neef. Na enkele uren reisden jij en je neef door naar jouw huis in Kabul. Twee dagen na je aankomst in Kabul contacteerde je je oom M. die in Frankrijk woont en aan wie je vertelde wat er was gebeurd. Je vroeg aan je oom M. of je ook naar Europa kon komen. Je oom zei dat je eerst met je vader hierover moest spreken, maar dat het voor hem geen probleem was. Vervolgens overlegde je met je vader, maar die zei dat hij niet het geld had om je naar Europa te laten reizen. Uiteindelijk betaalde en regelde je oom M. je reis vanuit Afghanistan naar Europa. Na een reis van ongeveer anderhalf jaar kwam je aan in België op 3 november 2021 waar je de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Je onderhoudt contact met je familie in Afghanistan via WhatsApp.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je geïsoleerd te worden door de taliban omdat je van hen wegliep en omwille van je verblijf in Europa.

Ter staving van jouw verzoek leg je de kopieën neer van de taskara's en identiteitskaarten van je gezinsleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat je geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond hebt. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gevisieerd te worden door de taliban (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 01/02/2023, hierna CGVS, p.8-9). Verschillende inconsistenties in jouw verklaringen verhinderen echter dat er aan jouw verzoekmotieven geloof kan worden gehecht.

Jouw verklaringen op enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds op het CGVS zijn op meerdere essentiële punten inconsistent. Ten eerste zei je ten aanzien van de DVZ dat je familie voor het laatst naar jullie dorp in Chardara kwamen vanuit de provinciehoofdstad Kunduz, terwijl je bij het CGVS vertelde dat jullie na een verblijf van vier jaar in Kabul terug naar Chardara verhuisden (CGVS-Vragenlijst d.d. 25/03/2022; CGVS p.7). Bovendien zei je op de DVZ dat jullie huis toen vernield was door hevige gevechten en jullie het weer moesten opbouwen (CGVS-Vragenlijst). Op je persoonlijk onderhoud verklaarde je nochtans dat de taliban van jullie huis een checkpost hadden gemaakt (CGVS p.7) hetgeen je geheel onvermeld liet bij de DVZ. Op de tweede plaats vertelde je aanvankelijk op de DVZ dat je bij je eerste ontvoering na vijf dagen vrij kon komen door de bemiddeling van de dorpsouderen (CGVS-Vragenlijst). Bij het CGVS klinkt het echter anders, aangezien je nu stelt dat jullie werk voor de taliban er toen al na drie dagen opzat waarna de taliban jullie terug naar het dorp brachten (CGVS p.8-9). Je verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat jullie door de taliban werden teruggebracht omdat het werk afgelopen was zonder ook maar enige melding te maken van enige tussenkomst of onderhandeling door dorpsouderen (CGVS, p.8-9). Een andere discrepantie blijkt uit de constatering dat je op je eerste interview bij de DVZ verklaarde dat je amper twee dagen na je eerste ontvoering door de taliban een tweede keer werd meegenomen door de taliban (CGVS-Vragenlijst). Op je persoonlijk onderhoud beweerde je dan weer dat er tien à twaalf dagen tussen beide ontvoeringen zaten (CGVS p.8). Uit je verklaringen voor de DVZ blijkt dat je tijdens je tweede verblijf bij de taliban twee dagen doorbracht alvorens het hazenpad te kiezen (CGVS-Vragenlijst). Bij het CGVS wijzig je deze eerdere verklaringen opnieuw door te stellen dat je vijf dagen bij de taliban verbleef alvorens je ontsnapte (CGVS p.7). Ten slotte gaf je aan dat je broer Osman amper drie dagen voor je interview bij de DVZ dat plaatsvond op 25 maart 2022 werd meegenomen door de taliban en dat je vader je dit vertelde drie dagen voor dit DVZ-interview toen je dus reeds meer dan vier maanden in België verbleef (CGVS-Vragenlijst). Later heb je op het CGVS echter verklaard dat Osman reeds veel eerder, namelijk één maand na je vertrek door de taliban werd meegenomen en dat je dit te weten kwam toen je in Turkije was (CGVS p.6,13). Daar je aankwam in België op 3 november 2021 en je ongeveer anderhalf jaar onderweg was van Afghanistan naar België (zie administratief dossier; CGVS p.5), kunnen jouw verklaringen op dit vlak onmogelijk op één lijn worden gebracht.

Nochtans gaf je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en dat je er alle redenen voor je vertrek uit Afghanistan kon aanhalen (CGVS p.2-3). Je wilde alleen de leeftijd van je gezinsleden aanpassen en aanhalen dat de taliban je sloegen toen je hen niet wilde helpen bij het bouwen van een checkpost (CGVS p.2-3). Ook van een verzoeker met een jeugdige leeftijd die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag weldegelijk worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Een verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Hoewel er rekening moet worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd waardoor begrip kan worden opgebracht voor het niet op de hoogte zijn van bepaalde details, mag wel verwacht worden dat je coherente verklaringen aflegt doorheen jouw gesprekken met de Belgische asielinstanties. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan evenwel redelijkerwijze van jou worden verwacht dat je eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt over de voornoemde essentiële incidenten en frappante elementen, aangezien dit de kern uitmaakt van jouw vluchtrelaas. De vaststelling dat je hier niet in slaagde en integendeel over meerdere essentiële elementen geen coherente verklaringen kon afleggen, doet dan ook zeer sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen en aldus van jouw vrees.

Deze geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door je verklaringen omtrent jouw gedrag en het gedrag van jouw familie nadat jullie geconfronteerd werden met deze problemen. Zo ging je vader al van in het begin niet akkoord met het feit dat de taliban je gingen meenemen (CGVS p. 10) maar ondanks het feit dat je toch gedwongen werd om mee te gaan en de taliban toen reeds praatten over het rechte pad en het paradijs (CGVS p. 12), ondernam je familie niets om te vermijden dat dit nogmaals zou

gebeuren (CGVS p. 11). Je familie dacht simpelweg dat ze niet wisten wat te doen indien de taliban je nogmaals zouden komen halen (CGVS p. 11). Nochtans hadden jullie eerder jarenlang in de stad Kabul verbleven waar jullie nog een winkel en een huis hadden (CGVS p. 4,7). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom jullie geconfronteerd met persoonlijke problemen met de taliban niet direct een beroep deden op deze alternatieve verblijfspot. Sterker nog, jouw familie bleef zelfs na jouw vlucht nog in hetzelfde huis wonen aangezien zij daar nog verbleven toen de taliban nogmaals naar jou kwamen vragen (CGVS p. 12). Even frappant is de vaststelling dat je je familie nooit hebt gevraagd of de taliban sindsdien nog bij jouw huis zijn langsgekomen (CGVS p. 12). Het gedrag van jou en jouw familie en jouw desinteresse in de verdere opvolging van je problemen staan haaks op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definities van internationale bescherming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde ontvoering van je broer Osman. Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou en jouw broer een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jullie bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, je stelde uitdrukkelijk dat je al altijd tegen de taliban was en geen enkele connectie hebt met iemand bij de taliban (CGVS p. 7).

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat je niets kon zeggen over de identiteit van de taliban die je broer meenamen (CGVS p. 12) en dat je reeds vier of vijf maanden lang niets meer hebt gevraagd over het wedervaren van Osman waardoor je niets meer kon zeggen (CGVS p. 12). Opnieuw ondergraaft een dergelijke desinteresse de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis op ernstige wijze.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er aldus geen enkel geloof worden gehecht aan jouw relaas en is er geen enkele indicatie dat jij of je familie in het vizier van de taliban zijn gekomen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heb je dan ook niet aannemelijk gemaakt dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat je bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na

de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat jij louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precarie socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM

maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen

aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen

zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Waar je verwijst naar jouw lang verblijf in Europa en België waar veel vrijheid is moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid (CGVS p.8-9). Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Dat je éénmalig alcohol hebt gedronken, je rookt en je in Europa kan doen wat je wil, doet geen afbreuk aan het voorgaande (CGVS p.9). Het blijft tevens een vraagteken hoe de taliban precies te weten zouden komen dat je bepaalde handelingen hebt gesteld, of waarom ze zouden denken dat je je geloof hebt verlaten of seks hebt gehad voor het huwelijk (CGVS p.9).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot veertien- à achttienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien hielp je je vader in Afghanistan met zijn werk als automechanicien (CGVS p. 4) en heb je vanuit België nog contact met je ouders, leeftijdsgenoten en vrienden in Afghanistan (CGVS p. 5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, laat staan dat je hierdoor dusdanig als verwesterd beschouwd zou worden dat je bij terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten betreffen enkel de identiteit en nationaliteit van jouw gezinsleden die op zich niet ter discussie worden gesteld. De opmerkingen van jouw voogd zijn evenmin van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen (CGVS p.14). Voor zover je voogd verwees naar een intakegesprek bij Paso (CGVS p. 3,14) kan enkel worden vastgesteld dat hier geen enkel begin van bewijs werd neergelegd, laat staan dat verduidelijkt werd om welke problematiek het zou gaan of op welke wijze deze problematiek een invloed zou kunnen hebben op het verloop van de procedure of op jouw nood aan bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48, 48/2 t.e.m. 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB PR CGVS), van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” en “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“Vooreerst, wat de problemen met de taliban betreft, is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening houdt met de regio van herkomst van verzoeker, waar de taliban in grote mate aanwezig is en actief is.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het rapport van COI Report Afghanistan - Security Situation (September 2020) pag 203:

In hoofddorde vraagt verzoeker de vluchtelingenstatus.

Overwegende dat krachtens artikel 1A van het Verdrag van Genève inzake vluchtelingen elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling: Dat verzoekende partij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de Taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ;

In het licht van alle elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS houdt onvoldoende rekening met (i) de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, (ii) de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en het district Hesarak en (iii) de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Betreffende de problemen met de taliban:

Tegenpartij meent dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging.

Tegenpartij meent met andere woorden dat verzoeker in gebreke bleef zijn verklaringen te staven met bewijzen.

In dit kader stelt echter het “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees (HCR/IP/4/Eng/REV.1 Reedited, Geneva, January 1992, UNHCR 1979)” betreffende het onderzoek van een asielaanvraag het volgende:

[...]

Tegenpartij handelt niet overeenkomstig deze richtlijnen betreffende het bewijs door te menen dat de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk zijn nu hij zijn beweringen niet hard zou hebben kunnen maken en er enkele elementen in zitten die volgens tegenpartij ongeloofwaardig zouden zijn.

Verzoeker stelt bovendien volgende inhoudelijke vergissingen aan in de motivering van tegenpartij:

Het CGVS maakt bedenkingen over een aantal feitelijkheden dewelke inmiddels 3 jaren geleden zijn. Verzoeker was op dat ogenblik slechts 14 jaar.

Een eerste inconsistentie meent verwerende partij te vinden in het feit dat verzoeker voor het DVZ had aangegeven dat de familie naar het dorp Chardara kwamen vanuit de provinciehoofdstad Kunduz, terwijl hij bij het CGVS vertelde dat zij vanuit Kabul kwamen.

Beide stellingen zijn waar. Verzoeker en zijn familie kwamen vanuit Kabul, doch verblijven even (4 maanden) in Kunduz alvorens doorte gaan naar Chardara.

Een tweede inconsistentie tracht verzoeker te vinden in het feit dat verzoeker verklaarde dat het huis vernield werd, doch eveneens dat de taliban van het huis een checkpoint hadden gemaakt.

Ook hier zijn beide stellingen waar. Een deel van huis werd vernield en ingericht als checkpoint.

Een derde inconsistentie meent verwerende partij te vinden in het gegeven dat verzoeker zou verklaard hebben dat de dorpsouderen voor zijn vrijlating zou hebben gezorgd.

Verzoeker kan alleen maar vaststelling dat het hier om een vergissing gaat, gezien dit niet gebeurd is.

De Taliban bracht hem terug na drie dagen te hebben gewerkt in een checkpoint.

Een vierde inconsistentie betreft, volgens verwerende partij, betreft de dagen van ontvoering door de Taliban alsmede het aantal dagen tussen de twee ontvoeringen.

Verwerende partij verwijst graag naar het zeer korte interview dat werd afgenomen door de DVZ op 25.03.2022, toen verzoeker nog maar 16 jaar was, nadat de feiten zich reeds 2 jaar eerder hadden voorgedaan.

Verzoekende partij blijft bij zijn feitenrelaas afgelegd afgelegd voor het CGVS op 1 februari 2023. In het korte verhoor voor de DVZ heeft verzoeker de dagen door elkaar gehaald, er werd niet dieper ingegaan op de feiten.

Naar aanleiding van het verhoor voor het CGVS heeft verzoeker de feiten op een rij gezet om tot een correctie en gedetailleerde omschrijving te komen van de feiten in Afghanistan. Verzoeker is analfabeet (kan pashtoe enkel spreken niet lezen) en is hij de westerse kalender niet gewoon.

Verzoeker meent dat verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan verzoeker omwille van zijn specifieke profiel en zijn jonge leeftijd niet aan kan voldoen, waardoor het geen onderzoek conform artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet heeft gevoegd.

Op het einde van het verhoor gaf de voogd aan dat verzoeker nachtmerries heeft en door Paso wordt begeleid via een trajectbegeleiding.

Verzoeker heeft nog steeds slapeloze nachten en werd inmiddels opgenomen te Juneco, Jeugdzorg Emmaus Mechelen, verbonden aan PASO. (Stuk 3)

Uitleg:

Traumazorg voorgevluchte jongeren

Op de afdeling Paso - Esperanto vooropstap - kan een jongere tussen 12 en 18 jaar terecht voor dagbehandeling als hij kampt met psychiatrische moeilijkheden na de vlucht uit zijn vaderland en daarmee gepaarde trauma's.

Aansluitend op dagtherapie in het ziekenhuis kan hij 's avonds en in het weekend verblijven in een leefgroep in Kessel-Lo, Mechelen of Brussel. Elders verblijven kan ook zolang dat een combinatie met de dagtherapie toelaat. De duur van de behandeling is gemiddeld 6 tot 9 maanden.

Verwerende partij stelt zich vander vragen bij de passieve houding van verzoeker en zijn familie in deze. Zij gingen er echter vanuit dat de eerste "ontvoering" van drie dagen niet serieus was. Na de tweede ontvoering ontvluchtte verzoeker het land en zijn familie verhuisde naar Kabul.

Verwerende partij spreekt verder van de desinteresse van verzoeker. Het is voor verzoeker niet steeds evident om in contact te komen met zijn familie.

Van de vermeende desinteresse is absoluut geen sprake, noch in hoofde van verzoeker noch in hoofde van zijn familie.

Het weze opgemerkt dat verwerende partij geen opmerkingen maakt over de identiteiten van verzoeker en zijn familie.

Regio

Vooreerst, wat de problemen met de taliban betreft, is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening houdt met de regio van herkomst van verzoeker, waar de taliban in grote mate aanwezig is en actief is, met name de provincie Kunduz. Verzoeker gaat niet dieper in op de persoonlijke situatie van verzoeker in het licht van de huidige situatie in de provincie Kunduz, meer bepaald het district Chardara.

De regio van herkomst wordt door verwerende partij niet in twijfel getrokken.

In het arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022 werd reeds geoordeeld dat verwerenpartij haar onderzoeksplicht schendt wanneer zij de verzoeker geen mogelijkheid biedt om op passende wijze relevante individuele elementen aan te brengen na de machtsovername van de Taliban.

Bovendien is de regio onderhevig aan veranderingen in de conflictdynamiek dewelke zeer recent zijn in een onstabiel land.

Volgens mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch (HRW) rekruteren de Taliban in steeds meer kinderen in Afghanistan. en al in het belegerde district Chardara, in de provincie Kunduz, werden in één jaar minstens honderd kinderen geronseld en als strijders misbruikt.

COI Report Afghanistan - Security Situation (September 2020) pag 203:

[...]

Verwestering

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gedaanaangaande de verwestering van verzoeker

Slechts in algemene bewoordingen stelt verwerende partij dat verzoeker niet aantoont hij sprake is van verwestering.

Verzoeker verliet Afghanistan op 14 jarige leeftijd in de période maart/april 2020. In 2020 was verzoeker in Roemenië, dat lid is van de Europese unie Verzoeker was op dat ogenblik nog maar 14 jaar.

Verzoeker vroeg asiel in België op 3 november 2021 en was op dat moment net 16 jaar geworden.

Tot op heden is verzoeker nog maar 17 jaar.

Verzoeker verblijft nu 1,5 jaar in België en nog langer in Europa. Het spreekt voor zich dat er sprake is van verwestering.

Verzoeker gaat in België naar school en is de taal al goed machtig

Het leven in België staat dan ook in schril contrast met het leven in Aby Khanum, een ruraal gebied.

Verzoeker heeft een deel van zijn pubertijd in België doorgebracht, hetgeen van belang is voor de ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Op deze leeftijd is verzoeker erg beïnvloedbaar, onder meer met invloeden van de Belgische samenleving, school, Belgische jongeren, het verblijf in het opvangcentrum, dewelke westerse gedragingen en kenmerken eigen hebben gemaakt bij verzoeker.

Deze eigenschappen zou hij moeten verbergen bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij loopt een groot risico in de huidige Taliban cultuur, dewelke een serieuze verstrenging betreft dan het moment waarop hij Afghanistan verliet.

Verzoeker loopt, als verwesterse individu, een groot risico om blootgesteld te worden aan vervolging in Afghanistan, meer bepaald in Chardara dat een conservatief en ruraal gebied etreft.

Verder heeft de Raad reeds geoordeeld dat de Taliban geen actor van bescherming kan zijn voor verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst (zie Arrest nr. 283.128 van 13 januari 2023 (zaak 280.887/IV).

Verzoeker heeft voldoende aangetoond wie hij is en dat zijn leven in gevaar is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Tegenpartij schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980,

De vluchtelingenstatus:

[...]

Uit de stukken, bijgebracht in de procedure, wordt het relaas van verzoeker volledig ondersteund.

Hieruit volgt duidelijk dat op grond van de vaststaande gegevens een terugkeer naar zijn herkomstland een risico inhoudt voor verzoeker.

Uw Raad heeft ook reeds meerdere malen het belang van het objectief risico onderstreept (RW, n° 28 972 van 23 juni 2009 ; RW, n° 18.937 van 20 november 2008, RW n° 27.489 van 19 mei 2009).

Gezien de vaststaande feiten, kan de rechtspraak in casu worden gevolgd.

Aan verzoeker dient de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet toegekend te worden.

Subsidiaire bescherming:

Daarnaast kan verzoeker eveneens aanspraak maken op het subsidiaire beschermingsstatuut zoals opgenomen in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980:

“[...]

Verwerende partij heeft op grond van het voorgaande niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd in de voorbereiding van de beslissing.

In het jaarverslag 2009-2010 van de RvV, pagina 60 (<http://www.rvvce.be/rvv/jaarverslag0910.pdf>), betreffende de toepassing van artikel 3 EVRM het volgende staat:

“De Raad herinnerde aan de absolute waarde van het door artikel 3 van het EVRM erkende recht en legde eveneens in talrijke arresten de nadruk op het feit dat de verzoekende partij die de schending van een dergelijke bepaling aanvoert, ter staving van haar beweringen een begin van bewijs moet voorleggen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze een reëel en ernstig risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling”

Voor de toepassing van het gestelde kan worden verwezen naar arrest n° 44 369 van de Raad van 31.5.2010 waarin wordt gesteld dat:

[...]

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker aldus de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS houdt onvoldoende rekening met (i) de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, (ii) de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en het district Hesarak en (iii) de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

(i) de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan

De veiligheidssituatie in Afghanistan blijft onstabiel en burgers blijven het slachtoffer van de oorlog.

Zo valt er in het laatste rapport van de Verenigde Naties Vluchtelingenorganisatie (UNHCR), daterend van 30.08.2018, onder meer te lezen dat: [UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018]

[...]

De United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) stelt in hun jaarlijks rapport van 2019, gepubliceerd in februari 2020, dat er weliswaar een daling van het aantal burgerslachtoffers valt op te tekenen ten opzichte van 2018, doch dat dit voornamelijk te maken heeft met de daling van het aantal slachtoffers die door Da'esh gemaakt werden. Hiertegenover staat dat er een stijging van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van de taliban werd opgetekend:

[UNAMA's Annual report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in 2019]

[...]

Wat betreft de période van 1 januari tot en met 30 juni 2020 stelt UNAMA dat er wederom sprake is van een daling van het aantal burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde période van het jaar ervoor, doch dit is veelal te danken aan het feit dat er minder burgerslachtoffers werden gemaakt door de internationale strijdkrachten en Da'esh. Tegelijkertijd uit UNAMA haar bezorgdheid met betrekking tot de burgerslachtoffers die de taliban maakte in de gerapporteerde période: [UNAMA's Report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in the first half of 2020] [...]

Deze informatie is relevant voor de beoordeling van huidige situatie, gezien verzoekende partij duidelijk een vrees tegenover de taliban heeft geuit en zij afkomstig is uit een regio alwaar de taliban zéér actief is (zie infra).”

(ii) de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz en het district Chardara

Verzoeker is van mening dat bij terugkeer naar zijn regio van herkomst hem zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij is namelijk afkomstig uit de provincie Kunduz en meer bepaald het district Chardara.

De regio van herkomst wordt door verwerende partij niet in twijfel getrokken.

COI Report Afghanistan - Security Situation (September 2020) pag 203:

[...]

In haar beslissing zal verwerende partij louter de toestand van Afghanistan omschrijving, doch niets vermelden over de gevaarlijke toestand in de provincie Kunduz en het district Chardara.

Verwerende partij faalt hier in haar motivering.

(iii) de persoonlijke omstandigheden van verzoeker

De bestreden beslissing betwist niet dat er sprake is van een uiterst precaire veiligheidssituatie in Afghanistan, doch stelt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit dit willekeurig geweld in hoofde van verzoeker dermate zou verhogen dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker merkt op dat hij op zeer jonge leeftijd uit Afghanistan is vertrokken. Hiermee moest de bestreden beslissing rekening houden. Het feit dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft als jonge, niet-begeleide minderjarige maakt een persoonlijke omstandigheid uit, gelet op de rechtspraak van de Raad (RvV 12 februari 2019, nr. 216 632). Verzoeker vertoont bijgevolg, omwille van zijn jonge leeftijd, een verhoogde vatbaarheid om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Zijn jonge leeftijd moet dan ook als persoonlijke omstandigheid in acht worden genomen bij de beoordeling van de individuele veiligheidssituatie ter plaatse. Een update van de informatie waarnaar verzoeker verwijst, maar die niet werd vermeld in de bestreden beslissing, stelt met betrekking tot kinderen:

[EASO-rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van September 2020] [...]

Verzoeker is een jongeman die niet meer in zijn eigen provincie terecht kan, maar bovendien evenmin elders in Afghanistan kan gaan wonen, nu de taliban de mogelijkheid heeft om targets op te sporen en te vermoorden.

Verzoeker, als jonge en sterke man, loopt bij terugkeer een risico op "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst".

Dat het risico op ernstige schade voor verzoeker dan ook is aangetoond en dat de subsidiaire beschermingsstatus hem moet worden toegekend.

In uiterst ondergeschikte orde, stelt het verzoekschrift dat het relaas onvoldoende werd geanalyseerd, er al te gemakkelijk besloten werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoeker, zijn voorgelegde documenten en verklaringen.

[...]"

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een attest van Jeugdzorg Emmaus Mechelen bij, ter attestatie van een verblijf van verzoeker aldaar.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 22 augustus 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023.*

3.2. Verzoeker heeft op 30 augustus 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij twee medische attesten van een kinder- en jeugdpsychiater, verbonden aan UZ Leuven, voegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die

tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker stelt, onder meer, bij terugkeer naar Afghanistan een vrees te koesteren voor de taliban, omwille van zijn verblijf alhier en zijn verwestering, evenals omwille van zijn psychologische kwetsbaarheid. Hij wijst erop dat op veertienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, waarbij zijn leven in België in schril contrast staat met het leven in zijn herkomst dorp in een ruraal gebied. Hij benadrukt dat hij een deel van zijn pubertijd alhier heeft doorgebracht en hier is aangekomen op een leeftijd dat hij nog erg beïnvloedbaar was. Verzoeker wijst hierbij op de invloeden vanuit zijn school en de Belgische jongeren waarmee hij in contact komt. Tevens benadrukt verzoeker zijn psychologische kwetsbaarheid, ten behoeve waarvan hij bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota stukken voegt.

5.1.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de huidige context van Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen

personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk

verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.3. De Raad wijst er verder op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap worden regelmatig gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de *"wil van God"*.

Teruggekeerde migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p 102-103).

5.1.4. *In casu* kunnen volgende elementen, eigen aan verzoekers zaak worden ontwaard. Verzoeker verliet zijn herkomstland op 14 à 15-jarige leeftijd, kwam als niet-begeleide minderjarige België binnen en is op heden nog steeds minderjarig, met name 17 jaar. Ter terechtzitting blijkt dat verzoeker één van de landstalen spreekt, met name Nederlands, en dat verzoeker schoolloopt. Verder blijkt uit de bij het verzoekschrift en de aanvullende nota neergelegde stukken dat verzoeker een zware psychologische problematiek kent. De behandelende kinder- en jeugdpsychiater attesteert dat verzoeker sinds 13 maart 2023 is opgenomen in een kinder- en jeugdpsychiatrisch dagziekenhuis, omwille van *“een klinisch toestandsbeeld gekenmerkt door een regressief gedragspatroon waarbij er sprake is van uitgesproken schoolverzuim, sociaal teruggetrokken gedrag overdag en forse in- en doorslaapproblemen”*. Er wordt verduidelijkt dat de emotionele overspoeling in het verleden reeds hebben geleid tot agressieve uitbarstingen en automutilatie. De kinder- en jeugdpsychiater verschaft, op basis van zorgvuldige observaties doorheen zijn opname en de inhoud voortkomend uit individuele gesprekken, een diagnose van post-traumatische stressstoornis. De psychiater benadrukt verzoekers hoge kwetsbaarheid en zijn behoefte aan stabiliteit, veiligheid en een langdurige en gespecialiseerde kinderpsychiatrische, multidisciplinaire benadering. Uit het neergelegde attest blijkt dat verzoeker tot op heden in opname is, waarbij aldus kan worden opgemerkt dat verzoeker reeds bijna een half jaar onder begeleiding is. Ter terechtzitting benadrukt de aanwezige voogd dat het niet evident is voor een Afghaanse jongeman om psychologische hulp te aanvaarden, gelet op de Afghaanse cultuur. Verzoeker geeft ter terechtzitting mee dat andere Afghanen in het opvangcentrum hem uitmaken voor “gek”, wat hem erg raakt, maar dat hij inziet dat hij hulp nodig heeft.

5.1.5. Uit het geheel van zijn verklaringen en de voorliggende documenten blijkt aldus dat verzoeker onderwijs volgt, reeds langdurig wordt begeleid in een dagziekenhuis en als adolescent al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, begeleiding en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, een dorp in de provincie Kunduz, zal worden gepercipieerd als zijnde aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

5.1.6. Zijn jonge leeftijd maakt dat verzoeker erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding, zijn psychologische begeleiding en zijn verblijf, (onbewust) ‘westerse’ gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Bovendien houdt verzoekers kwetsbare psychologische toestand een bijkomend risico in om onder de negatieve aandacht van de taliban of zijn gemeenschap te komen staan. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het

rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van verzoeker die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

5.1.7. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd, zijn psychologische kwetsbaarheid en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en de precaire veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst, *in casu* Kunduz, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betref de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging.

5.1.8. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

5.1.9. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

5.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.11. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES